

Arrest

nr. 250 534 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 oktober 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten [...]

Naam; [N.]

Voornaam: [K.G.]

[...]

Nationaliteit: Ghana

alias: [N.O.H.] [...] Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor identiteitsfraude (PV [...] van de politiezone van Waasland-Noord.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat zijn vrouw hier al was. Het feit dat betrokkene partner in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende op 08/5/2013 een verblijf[b]fsaanvraag in op basis van artikel 9 bis. Op 09/12/2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg deze beslissing samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30/01/2014. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten om de Belgische overheid te misleiden: [N.O.H.] [...] Ghana.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/12/2013 dat hem betekend werd op 30/01/2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor identiteitsfraude (PV [...] van de politiezone van Waasland-Noord.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 29 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten,
Naam : [N.]
voornaam : [K. G.]
[...]
nationaliteit : Ghana*

alias: [N.O. H.] [...] Ghana

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29/10/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten om de Belgische overheid te misleiden: [N.O.H.] [...] Ghana.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/12/2013 dat hem betekend werd op 30/01/2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor identiteitsfraude (PV [...] van de politiezone van Waasland-Noord.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor identiteitsfraude (PV [...] van de politiezone van Waasland-Noord.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat zijn vrouw hier al was. Het feit dat betrokkenes partner in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende op 08/05/2013 [...] een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9 bis. Op 09/12/2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg deze beslissing samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30/01/2014. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in twee nagenoeg identieke middelen, waarvan het eerste is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het tweede tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "alle beginselen van behoorlijk bestuur" waaronder de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...] schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM en het IVRK geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Er werd meegedeeld dat hij op heterdaad betrapt werd voor identiteitsfraude. Hij heeft destijds een visum ontvangen voor de Benelux met zijn eigen paspoort onder zijn echte naam. Hij heeft dit dan ook gebruikt om het rijk te betreden en hem te vervoegen bij zijn echtgenote mevrouw [O.J] en zijn kinderen.

Zijn echtgenote en kinderen beschikken over verblijf in België en hebben tevens de Belgische nationaliteit.

Verzoeker heeft in het verleden (2013) een valse naam opgegeven bij zijn regularisatie, doch deze werd negatief afgesloten.

Tot op heden beschikt verzoeker nog steeds over het paspoort waarop de naam "[N.K.G.]" vermeld staat. Dit werd in 2019 nog vernieuwd. Hij beschikt tevens over zijn originele geboorteakte in België.

Hij werd een eerste maal hierover verhoord in augustus 2020. Hij heeft zijn paspoort ingeleverd, dat onderzocht diende te worden. Hij ontving een nieuwe uitnodiging voor 29.10.2020 om dit origineel paspoort terug op te halen.

Pas in oktober werd verzoeker gearresteerd en dit wanneer verzoeker zich vrijwillig naar het politiekantoor begaf om zijn origineel paspoort op te halen.

Na het verhoor werd hij gearresteerd en ontving hij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans heeft verzoeker zelf zijn situatie toegelicht bij de gemeente Beveren, wat alles aan het rollen gebracht heeft. Verwerende partij was al enige tijd hiervan op de hoogte en wist ook dat hij bij zijn gezin verbleef.

Men heeft minstens 3 jaar gewacht vooraleer dat een bevel werd afgeleverd.

Bovendien wordt in de beslissing niets opgenomen i.v.m. de kinderen van verzoeker. Hij staat hier tevens voor in en neemt de zorg op zich.

De duurzaamheid van de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote staat vast gezien zij reeds enige tijd gehuwd zijn. Bovendien hebben zij tevens enkele kinderen die ook in België woonachtig zijn.

Hiermee werd niet de minste rekening gehouden. Hiervan wordt zelfs geen melding gemaakt, ondanks dat men hiervan duidelijk op de hoogte is.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoeker een gezin vormt met mevrouw [O.] en hun kinderen en dat zij er zeker allen belang bij hebben dat verzoeker in België verblijft.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM. Er wordt niets onderzocht.

Ondanks de ongewone situatie van verzoeker, wordt hierover niets vermeld in de beslissing.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoeker mee op te nemen in de beoordeling zowel dit met zijn partner als met zijn kinderen.

Verzoeker werd voor het afleveren van het bevel niet gehoord i.v.m. een eventueel bevel. Hij werd op het politiekantoor ondervraagd over zijn paspoort en het feit dat hij een valse naam zou gebruikt hebben, doch niet over het afleveren van een eventueel bevel. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoeker om op het Belgisch grondgebied te verblijven, te achterhalen. Men heeft dit verhoor laten plaatsvinden. Dit bevestigt verzoeker, doch met de opmerkingen en argumenten wordt geen rekening gehouden.

Hij heeft zeer duidelijk verklaard dat hij in België ouder is van 5 kinderen, doch deze kinderen staan niet vermeld in de beslissing. Nochtans zijn de kinderen erkend door verzoeker, dit wel op zijn alias. Hiervan diende verwerende partij op de hoogte te zijn.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Deze praktijk, het niet horen, is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoeker om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van de kinderen is dat men terugkeert naar Ghana is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van beide kinderen wel degelijk had moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is. Hierover werd niets opgenomen in de beslissing waardoor verzoeker er van uit gaat dat dit ook niet werd onderzocht.

Hierdoor kan men aannemen dat de motivering van het bevel niet volstaat en het dossier onzorgvuldig werd behandeld.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van COVID-19.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Ghana. Hij verblijft reeds enige tijd in België.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden, zeker gelet op de zwangerschap van zijn partner.

III.3. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Deze familie, bestaande uit verzoeker, zijn partner en hun kinderen, vormt samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient men rekening te houden met een aantal relevante factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding t.a.v. elkaar. Dit laatste kan aangetoond worden door het samen hebben van kinderen, (arrest Grant, EHRM, nr. 10606/07 van 8 januari 2009)

Verzoeker en zijn partner zijn reeds gehuwd in Ghana en zij hebben samen kinderen, beide elementen zijn een begin van bewijs van de duurzame relatie die verzoeker met zijn partner onderhoudt. Hiermee werd niet de minste rekening gehouden.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat de relatie van het koppel standvastig en duurzaam is. Zij zijn reeds enige tijd geleden gehuwd en hebben tot op heden een relatie.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Ghana. In België heeft hij een netwerk onder meer bestaande uit zijn partner en zijn kinderen. Hij staat ondertussen mee in voor de zorg en steun[t] hen.

Ook heeft zijn partner een voltijdse tewerkstelling. Zij kan verzoeker dan ook niet volgen indien hij het land dient te verlaten. Zij dient het beste voor haar minderjarige kinderen en zichzelf voor ogen te houden. Zij hebben hier nl. een leven uitgebouwd en zij zou hen uit hun vertrouwde omgeving wegrukken, indien zij verzoeker zou moeten volgen.

De belangen van verzoeker wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van beide kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Zijn partner en kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit en hebben hier hun leven opgebouwd. Het zou dan ook een onevenredige schending uitmaken van artikel 8 EVRM en het IVRK indien verzoeker het grondgebied zou dienen te verlaten en dient terug te keren naar Ghana. Zij hebben nl. het recht om hun vader te leren kennen en door hen verder te worden opgevoed.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non- national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it." [...]

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "
[...]

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van beide kinderen dat de vader in België kan blijven omdat een terugkeer naar Ghana onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor beide kinderen en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden.

III.4. Schending van artikel 6 EVRM

Verzoeker werd ondervraagd omwille van zijn paspoort. Dit onderzoek is momenteel nog lopende en werd niet afgerond.

Verzoeker heeft reeds drie jaar geleden zich aangemeld om zijn situatie toe te lichten.

Hij dient hiervoor dan ook in België te verblijven en wenst tijdens deze procedure aanwezig te zijn.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal hij geen verweer kunnen voeren in deze zeer persoonlijke kwestie en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van deze procedure schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. '

Dit is in casu niet gebeurd.

[...]

schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 8 van het EVRM, alsook de rechten van het kind geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Er werd meegedeeld dat hij op heterdaad betrapt werd voor identiteitsfraude. Hij heeft destijds een visum ontvangen voor de Benelux met zijn eigen paspoort onder zijn echte naam. Hij heeft dit dan ook gebruikt om het rijk te betreden en hem te vervoegen bij zijn echtgenote mevrouw [O.J.] en zijn kinderen.

Zijn echtgenote en kinderen beschikken over verblijf in België en hebben tevens de Belgische nationaliteit.

Verzoeker heeft in het verleden (2013) een valse naam opgegeven bij zijn regularisatie, doch deze werd negatief afgesloten.

Tot op heden beschikt verzoeker nog steeds over het paspoort waarop de naam "[N.K.G.]" vermeld staat. Dit werd in 2019 nog vernieuwd. Hij beschikt tevens over zijn originele geboorteakte in België.

Hij werd een eerste maal hierover verhoord in augustus 2020. Hij heeft zijn paspoort ingeleverd, dat onderzocht diende te worden. Hij ontving een nieuwe uitnodiging voor 29.10.2020 om dit origineel paspoort terug op te halen.

Pas in oktober werd verzoeker gearresteerd en dit wanneer verzoeker zich vrijwillig naar het politiekantoor begaf om zijn origineel paspoort op te halen.

Na het verhoor werd hij gearresteerd en ontving hij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans heeft verzoeker zelf zijn situatie toegelicht bij de gemeente Beveren, wat alles aan het rollen gebracht heeft. Verwerende partij was al enige tijd hiervan op de hoogte en wist ook dat hij bij zijn gezin verbleef.

Men heeft minstens 3 jaar gewacht vooraleer dat een bevel werd afgeleverd.

Bovendien wordt in de beslissing niets opgenomen i.v.m. de kinderen van verzoeker. Hij staat hier tevens voor in en neemt de zorg op zich.

De duurzaamheid van de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote staat vast gezien zij reeds enige tijd gehuwd zijn. Bovendien hebben zij tevens enkele kinderen die ook in België woonachtig zijn.

Hiermee werd niet de minste rekening gehouden. Hiervan wordt zelfs geen melding gemaakt, ondanks dat men hiervan duidelijk op de hoogte is.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoeker een gezin vormt met mevrouw [O.] en hun kinderen en dat zij er zeker allen belang bij hebben dat verzoeker in België verblijft.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM. Er wordt niets onderzocht.

Ondanks de ongewone situatie van verzoeker, wordt hierover niets vermeld in de beslissing.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoeker mee op te nemen in de beoordeling zowel dit met zijn partner als met zijn kinderen.

Verzoeker werd voor het afleveren van het bevel niet gehoord i.v.m. een eventueel bevel. Hij werd op het politiekantoor ondervraagd over zijn paspoort en het feit dat hij een valse naam zou gebruikt hebben, doch niet over het afleveren van een eventueel bevel. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoeker om op het Belgisch grondgebied te verblijven, te achterhalen. Men heeft dit verhoor laten plaatsvinden. Dit bevestigt verzoeker, doch met de opmerkingen en argumenten wordt geen rekening gehouden.

Hij heeft zeer duidelijk verklaard dat hij in België ouder is van 5 kinderen, doch deze kinderen staan niet vermeld in de beslissing. Nochtans zijn de kinderen erkend door verzoeker, dit wel op zijn alias. Hiervan diende verwerende partij op de hoogte te zijn.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Deze praktijk, het niet horen, is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoeker om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van de kinderen is dat men terugkeert naar Ghana is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van beide kinderen wel degelijk had moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is. Hierover werd niets opgenomen in de beslissing waardoor verzoeker er van uit gaat dat dit ook niet werd onderzocht.

Hierdoor kan men aannemen dat de motivering van het bevel niet volstaat en het dossier onzorgvuldig werd behandeld.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod. Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Ook in de motivering van het inreisverbod valt geen enkel onderzoek af te leiden naar situatie van verzoeker m.b.t. zijn 5 kinderen, die allen in België verblijven en beschikken over de Belgische nationaliteit.

IV.2. Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen"

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van COVID-19.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Ghana. Hij verblijft reeds enige tijd in België.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden, zeker gelet op de zwangerschap van zijn partner.

IV.3. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Deze familie, bestaande uit verzoeker, zijn partner en hun kinderen, vormt samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient men rekening te houden met een aantal relevante factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding t.a.v. elkaar. Dit laatste kan aangetoond worden door het samen hebben van kinderen, (arrest Grant, EHRM, nr. 10606/07 van 8 januari 2009)

Verzoeker en zijn partner zijn reeds gehuwd in Ghana en zij hebben samen kinderen, beide elementen zijn een begin van bewijs van de duurzame relatie die verzoeker met zijn partner onderhoudt. Hiermee werd niet de minste rekening gehouden.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat de relatie van het koppel standvastig en duurzaam is. Zij zijn reeds enige tijd geleden gehuwd en hebben tot op heden een relatie.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Ghana. In België heeft hij een netwerk onder meer bestaande uit zijn partner en zijn kinderen. Hij staat ondertussen mee in voor de zorg en steun[t] hen.

Ook heeft zijn partner een voltijdse tewerkstelling. Zij kan verzoeker dan ook niet volgen indien hij het land dient te verlaten. Zij dient het beste voor haar minderjarige kinderen en zichzelf voor ogen te houden. Zij hebben hier nl. een leven uitgebouwd en zij zou hen uit hun vertrouwde omgeving wegrukken, indien zij verzoeker zou moeten volgen.

De belangen van verzoeker wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

De belangen van beide kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Zijn partner en kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit en hebben hier hun leven opgebouwd. Het zou dan ook een onevenredige schending uitmaken van artikel 8 EVRM en het IVRK indien verzoeker het grondgebied zou dienen te verlaten en dient terug te keren naar Ghana. Zij hebben nl. het recht om hun vader te leren kennen en door hen verder te worden opgevoed.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

“Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non- national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it. [...]

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

[...]

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van beide kinderen dat de vader in België kan blijven omdat een terugkeer naar Ghana onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor beide kinderen en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden.

IV. Schending van het artikel 6 van het EVRM

Verzoeker werd ondervraagd omwille van zijn paspoort. Dit onderzoek is momenteel nog lopende en werd niet afgerond.

Verzoeker heeft reeds drie jaar geleden zich aangemeld om zijn situatie toe te lichten.

Hij dient hiervoor dan ook in België te verblijven en wenst tijdens deze procedure aanwezig te zijn.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal hij geen verweer kunnen voeren in deze zeer persoonlijke kwestie en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van deze procedure schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt verder uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten (een geldig paspoort voorzien van een geldig visum) en dat hij, aangezien hij werd betrapt bij het gebruiken van verschillende identiteiten, door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder heeft ook uiteengezet waarom hij oordeelde dat er een risico bestond dat verzoeker zou onderduiken en hij hem geen termijn toekende voor het vrijwillig vertrek. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing duidelijk vermeld dat hij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet om verzoeker een inreisverbod op te leggen, op grond van de vaststelling dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waarbij hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij wees er hierbij op dat het feit dat verzoeker een partner in België heeft niet inhoudt dat hij een recht op verblijf in het land heeft, dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen en dat verzoeker niet twijfelde om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en om de openbare orde te schaden door zich schuldig te maken aan identiteitsfraude. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht impliceert verder in regel niet dat verweerder uiteenzet waarom precies hij van oordeel is dat allerhande verdragsbepalingen geen hinderpaal vormen om een bestuurlijke beslissing te nemen of dat hij aangeeft welke precieze evenredigheidsafwegingen hij doorvoerde om te besluiten dat verdragsbepalingen geen beletsel vormen om een bepaalde beslissing te nemen. De formele motiveringsplicht houdt slechts in dat verweerder toelicht op grond van welke argumentatie hij meende een beslissing te kunnen nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Verzoeker zet uiteen dat hij beschikt over een paspoort op naam van K.G.N., waarvan de geldigheidsduur werd verlengd, en dat hij ook een geboorteakte heeft, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat hij niet beschikt over de vereiste documenten om in het Rijk te kunnen verblijven – er is immers ook een geldig visum vereist – en dat hij gebruik maakte van meer dan één identiteit. De verklaring van verzoeker dat hij zelf zijn situatie heeft toegelicht – waarbij hij vergeet te vermelden dat dit gebeurde nadat de politie bepaalde onregelmatigheden vaststelde – en dat verweerder niet onmiddellijk besloot tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leiden niet tot de vaststelling dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat deze beslissingen geen correcte feitelijke grondslag hebben. Verzoeker benadrukt dat hij een Belgische partner en kinderen heeft in het Rijk, maar deze vaststelling impliceert niet dat de bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast of dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker aangaf een Belgische partner, J.O., en kinderen te hebben. Verweerder heeft vastgesteld dat de partner van verzoeker op frauduleuze wijze een verblijfsrecht verwierf en op grond van deze fraude haar kinderen die in het buitenland werden geboren een toegang tot het Rijk verschaft. Hij duidde, in een uitgebreide nota, dat J.O. en haar in het buitenland en in België geboren kinderen vervolgens, verder bouwend op de opgezette frauduleuze constructie, de Belgische nationaliteit konden verwerven. Verweerder heeft, na uitvoerige onderzoeksverrichtingen in België en Ghana, de procureur des konings van zijn vaststellingen op de hoogte gesteld en gevraagd om, zowel ten aanzien van verzoeker als zijn partner de nodige stappen, waaronder de vernietiging van een bigaam huwelijk – wat vervolgens kan leiden tot de

vaststelling dat verzoeksters partner nooit in legaal verblijf was en zij vervallen wordt verklaard van de Belgische nationaliteit – te ondernemen. Het is dus geenszins zo dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen uit het oog verloor dat verzoeker samenwoonde met J.O. en haar kinderen. Verweerder oordeelde echter, gezien de verwijzing naar de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, dat dit geen belemmering vormde om de bestreden beslissingen te nemen.

Verzoeker voert in tweede instantie aan dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen in ieder geval de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissingen dus geen einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf. Van een echte inmenging in zijn gezinsleven is dan ook geen sprake. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt met zijn betoog ook niet aannemelijk dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met J.O. en haar kinderen en dat een gezinsleven in zijn land van herkomst niet mogelijk zou zijn. In dit verband moet worden gesteld dat J.O. ook in Ghana werd geboren en opgroeide en dat ook haar twee oudste kinderen in dat land werden geboren en er een groot deel van hun jeugd doorbrachten – zij kwamen immers pas naar België op het ogenblik dat zij respectievelijk tien en acht jaar oud waren – en dat de drie jongste kinderen nog op een leeftijd zijn waarop ze zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Er blijkt daarenboven niet dat de aanpassing zeer groot hoeft te zijn, aangezien kan worden aangenomen dat het Engels, de landstaal die in Ghana wordt gesproken ook ten dele als thuistaal wordt gebruikt, aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker het Nederlands niet goed machtig is en de Engelse taal ook de moedertaal is van J.O. en de twee oudste kinderen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoeker en J.O. in Ghana verwanten hebben. De bemerking van verzoeker dat J.O. in België voltijds tewerkgesteld is vormt op zich ook geen beletsel om een gezinsleven buiten België uit te bouwen. Er blijkt immers niet dat verzoeker niet door middel van een tewerkstelling in Ghana in een gezinsinkomen kan voorzien en op die wijze “een zorg en steun” kan zijn of dat J.O. in Ghana niet zou kunnen werken nadat zij een gezinsherenigingsaanvraag indiende. Indien twee mensen uit verschillende landen met elkaar willen samenleven zal steeds een van beiden zijn land moeten verlaten en in casu blijkt ook dat de banden met Ghana groter zijn dan deze met België en dat bezwaarlijk kan worden verwacht dat de Belgische autoriteiten voorbijgaan aan de fraude die werd gepleegd. Verzoekers bewering, een bewijs ligt immers niet voor, dat J.O. zwanger is leidt niet tot een ander besluit. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht.

In zoverre verzoeker nog stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling en dat ook uit artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten blijkt dat het hoger belang van het kind in rekening moet worden gebracht, kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat het hoger belang van de kinderen waarnaar verzoeker verwijst door de bestreden beslissingen wordt geschaad en verweerder, die aangaf dat hij de bepalingen van artikel 8 van het EVRM – die onder meer betrekking hebben op het gezinsleven met de partner en de kinderen – bij zijn besluitvorming betrok, enig dienstig gegeven over het hoofd zou hebben gezien. De bestreden beslissingen betreffen immers enkel verzoeker en verhinderen de kinderen waarnaar verzoeker verwijst actueel niet om verder in België te blijven. Gelet op de verschillende verklaringen die verzoeker aflegde omtrent het al dan niet de vader zijn van bepaalde kinderen, het feit dat kinderen werden geboren op het ogenblik dat J.O. gehuwd was met meer dan één man, de vaststelling dat verzoeker meer dan één identiteit gebruikt en het feit dat niet veel bewijskracht kan worden gegeven aan de voorgelegde Ghanese akten, kan trouwens niet met zekerheid worden geconcludeerd dat hij effectief de vader is van (al) deze kinderen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoeker in het verleden reeds gescheiden leefde van J.O. en de kinderen die ze toen had. Verzoeker kan dan ook moeilijk voorhouden dat verweerder meer gewicht had moeten geven aan het feit dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werd genomen, en dus bovendien op een ogenblik dat hij niet legaal in het land verbleef, samenwoonde deze kinderen. Zoals reeds gesteld wordt ook niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn voor verzoeker om in het

gemeenschappelijke land van herkomst van verzoeker en J.O. een gezinsleven verder te zetten en verder nauwe contacten met de kinderen te onderhouden en een opvoedende rol op zich te nemen.

Verzoeker erkent dat hij meermaals werd gehoord alvorens verweerder de bestreden beslissingen nam. Hij stelt evenwel dat hij niet specifiek werd gehoord omtrent de mogelijkheid om hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De hoorplicht houdt echter niet in dat voor elke beslissing die een bestuur wenst te nemen een afzonderlijk gehoor moet worden georganiseerd en dat wanneer een vreemdeling verklaringen aflegt waaruit blijkt dat hij op een onwettige wijze in het Rijk verblijft verweerder deze verklaringen niet zou mogen aanwenden om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verzoeker toont daarenboven niet aan dat indien hij onmiddellijk voorafgaand aan de bestreden beslissingen nogmaals zou zijn gehoord hij nog bijkomende relevante en geloofwaardige inlichtingen had kunnen verstrekken. Hij beperkt zich immers tot het uiteenzetten wat hij reeds had verklaard en waarvan verweerder dus reeds kennis had. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat hij nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij nog bijkomend had dienen te worden gehoord.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid, dat relevante gegevens onterecht buiten beschouwing werden gelaten of dat deze beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag – dat bovendien geen rechtstreekse werking heeft –, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.2.4. Verzoeker blijft ook in gebreke om aan te tonen dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. Hij toont, door te stellen dat hij in Ghana niemand heeft om op terug te vallen, dat hij vreest in armoede terecht te komen en dat hij ook bang is om besmet te worden met het COVID-19-virus, namelijk niet aan dat hij ingevolge de bestreden beslissingen wordt onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en verzoekers uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat dit in casu het geval is. Er is trouwens zelfs geen reden om aan te nemen dat hij in Ghana in armoede zal terechtkomen. Hij is immers op een leeftijd waarop hij in zijn land van herkomst door te werken in een inkomen kan voorzien, terwijl het hem in België niet is toegestaan om te werken en hij in het Rijk, ingevolge zijn onwettig verblijf, ook geen uitkeringen kan genieten. Aangezien verzoeker voorhoudt in Ghana te zijn geboren en hij er opgroeide en gezien hij er in slaagde om valse documenten te verkrijgen mag er ook van worden uitgegaan dat hij in dat land een netwerk heeft waarop hij kan terugvallen. Er liggen verder geen stukken voor waaruit zou blijken dat Ghana ernstig wordt getroffen door de COVID-19-pandemie. De Raad kan ook niet aannemen dat een persoon die op onwettige wijze in België verblijft, en dus moeilijke toegang heeft tot artsen, medicatie en vaccins, meer risico's zou lopen in zijn land van herkomst dan in het Rijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, *Maaouia/Frankrijk*; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

De bestreden beslissingen hebben op zich, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, trouwens geenszins tot gevolg dat een eventueel tegen hem ingestelde strafprocedure omwille van de inbreuken die hij pleegde op de Belgische regelgeving niet op een eerlijke en openbare wijze zou gebeuren of dat een

dergelijke procedure niet binnen een redelijke termijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld zal worden behandeld.

Verzoeker kan zich bovendien, indien hij wordt vervolgd voor de inbreuken op de strafwet die hij pleegde, laten vertegenwoordigen door een advocaat of kan verweerder verzoeken om hem, met het oog op het voeren van een verweer ter terechtzitting, alsnog in het bezit te stellen van een territoriaal beperkt visum.

Er kan niet worden besloten dat verweerder artikel 6 van het EVRM heeft geschonden.

2.2.6. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod leert de Raad dat verweerder bij het bepalen van de duur van dit inreisverbod, overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken in aanmerking heeft genomen. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel, heeft verweerder in ogenschouw genomen dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op identiteitsfraude en dat hij er niet aan twijfelde op illegale wijze in het Rijk te verblijven. Verweerder heeft ook gewezen op het belang dat moet worden gehecht aan de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en gesteld dat verzoekers relatie met een vrouw in België hem niet automatisch recht geeft op een verblijf in dit land. Verweerder heeft voorts geoordeeld dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in voorliggende zaak niet worden geschonden door het opleggen van een inreisverbod. Op grond van dit alles heeft hij besloten dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is. Verweerder heeft dus niet op een automatische wijze geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar, maar heeft de elementen die in het voor- en nadeel van verzoeker zouden kunnen spelen in aanmerking genomen.

Er kan niet worden geoordeeld dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

De twee aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK